

Hej Vacker,

Hur har du det?

Och hur går det med allt?

Ibland ångrar jag att jag lämnade dig.

Helt oavsett

kommer jag på mig själv med att tänka på dig

alltmedan saknaden balanserar på räcket

till ännu en vintertid.

* * *

Jag var nitton och försagd

när jag anlände, hade passerat trettio

när jag bröt upp.

Du fick min ungdoms leenden och tårar.

En tid var mörk, alltför mörk. Jag minns hur jag

förensligades

gick ner mig, rakt ner mig

i en svartsjuk dy där ingen kärlek längre fanns

bara trögflytande skräck att kvävas till döds i.

När de fysiska slagen kom var jag redan nedbruten hade jag

gått vilse irrade min sorg räddhågset omkring

på dina gator och torg.

För varje hot, hån och slag kom du att framstå

som en alltmer ogästvänlig plats, en stad som

inte ville veta av mig, ett ställe

jag ville glömma

och lämna bakom mig.

* * *

Nu har jag börjat nå fram till distans och försoning.
Nu känner jag mig inte längre
besviken på dig. Det var inte ditt fel,
det var långt ifrån ditt fel att jag
höll tyst av skam
eller
att en av dina dåtida invånare
behandlade mig så illa.

Snart har jag börjat accepterat min enslighet.
Inom kort kommer jag att inse
att även ensamma personer
har vistelserätt i denna stad.

Snart vågar jag berätta
att jag härstammar från en norrländsk provins
i glesbygdens milsvida skogar.
Det sker endast undantagsvis att jag
faller tillbaka i regionalt självförakt och försöker dölja
mitt lappländska ursprung.

Äntligen gör jag mig av med gamla inkletade ord.
Äntligen skriver jag till handling.

Och nu, när jag sent omsider, tar till orda
kan jag inte hålla mig från att utbrista:

Jag saknar dig!

Du vet väl att jag alltemellanåt är tillbaka hos dig igen?

Ibland som gäst hos släkt och vänner.

Ibland som patient på NUS.

Ibland bara för att.

* * *

Jag skriver dessa rader
som ett sätt att bevara minnet av dig
genom tid och rum.

Kan du inte vara min hemstad längre, kan du åtminstone
bli en del av min dikt:

Vacker, det är du.

Du är staden som omfamnas av älven och havet.

Du är staden som inhyser mitt studentrum på Tunnelbacken.

Rum 704

med århundradets vackraste älvsutsikt
där mitt tonårsjag mest troligt fortfarande sitter kvar
och drömmer sig bort.

Och äntligen vågar både hon och jag tala
om vad än vi önskar
och på vår barndoms bredaste norrländska.

Hälsar din tidigare invånare